

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 9 grudnia 2016 r.,
sprawy **S.P.**
skazanego z art. 296 § 1 i 2 kk i in.
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 3 marca 2016 r., sygn. akt II AKa .../15
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w [...]
z dnia 11 maja 2015 r., sygn. akt III K .../14,

postanowił

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego;
3. zasądzić od S.P. na rzecz Przedsiębiorstwa Komunalnego Sp. z o.o. kwotę 885,60 zł (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych 60 groszy) w tym 23% podatku VAT, z tytułu sporządzenia i wniesienia odpowiedzi na kasację.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w [...] z dnia 11 maja 2015 r. S. P. został uznany za winnego popełnienia czynu z art. 296 § 1 i 2 k.k., art. 270 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k., za który wymierzono mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 300 stawek dziennych po 50 zł każda, a także orzeczono wobec

oskarżonego zakaz zajmowania stanowisk w spółkach handlowych na okres 5 lat. Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 3 marca 2016 r. wyrok powyższy, po roz[...] apelacji m.in. obrońcy tego oskarżonego, został zmieniony w ten sposób, że:

„- z opisu czynu przypisanego oskarżonemu S.P. w punkcie 1 lit. b wyeliminowano przy dziesiątym oznaczeniu symbolem „•” stwierdzenie: „umowę zlecenia z dnia 03.03.2010 r. na kwotę 3.680 zł,

- przyjęto w opisie czynu przypisanego oskarżonemu S.P. w punkcie 1, iż doprowadził Przedsiębiorstwo Komunalne sp. z o.o. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 380.357,53 zł,

- przyjęto w punkcie 5 lit. a w miejsce kwoty „384.037,53 złotych”, stanowiącej wysokość środka karnego naprawienia szkody orzeczonego wobec oskarżonego S.P., kwotę „380.357,53 złote (trzysta osiemdziesiąt tysięcy trzysta pięćdziesiąt siedem złotych pięćdziesiąt trzy grosze)”;
 W pozostałej części utrzymano wyrok w mocy.

Kasację od powyższego prawomocnego rozstrzygnięcia wniósł obrońca skazanego, zarzucając temu orzeczeniu rażące naruszenie prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

„1) przepisu art. 433 § 2 k.p.k. w z w. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nierozważeniu i nieodniesieniu się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do każdego z zarzutów zawartych w apelacji obrońcy i nie ustosunkowanie się do argumentacji zawartej w jej uzasadnieniu, a w szczególności do zarzutu związanego z rzeczywistym wyrządzeniem szkody Przedsiębiorstwu Komunalnemu sp. z o.o. z siedzibą w W., której powstania w świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie sposób uznać, zaś odpowiednie rozpoznanie tej kwestii doprowadziłoby do uzasadnionego wniosku dotyczącego braku możliwości przypisania S.P. czynu stypizowanego w art. 286 § 1 k.k. oraz art. 296 § 1 i 2 k.k. i 294 § 1 k.k., co skutkowało niezasadnym zaakceptowaniem ustaleń Sądu Okręgowego w [...];

2) przepisu art. 427 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 167 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. oraz art. 6 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez brak należytego i wszechstronnego rozpoznania nowych faktów i dowodów powołanych w wywiedzionym przez obrońcę S.P. środka odwoławczym, których rzetelne

rozpoznanie pozwoliłoby na dotarcie do prawdy materialnej, jak również brak podjęcia stosowanych działań mających na celu wyjaśnienie niniejszej sprawy, w tym ponowne przesłuchanie w charakterze świadków osób, które uporczywie negowały fakt bieżącego informowania ich przez S.P. o sprawach Przedsiębiorstwa Komunalnego w W. celem ustosunkowania się do okoliczności wynikających z przedłożonej korespondencji mailowej, a co za tym idzie nierozpoznanie wszystkich okoliczności mających znaczenie dla prawidłowego rozstrzygnięcia;

3) *przepisu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k., polegające na nieprawidłowej oraz nienależytej kontroli instancyjnej i zaakceptowaniu dowolnego rozumowania Sądu pierwszej instancji, wyjaśniającego niekompletne i sprzeczne ze sobą ustalenia o dopuszczeniu się przez S.P. popełnienia przypisanego mu czynu, jak również przyjęciu za własną ocenę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Okręgowy, która wykracza poza granice swobodnej oceny dowodów określone wymienionym przepisem w kierunku oceny dowolnej;*

4) *przepisu art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 410 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. polegające na nienależytym rozważeniu i pominięciu okoliczności przemawiających na korzyść S.P. oraz rozstrzygnięcie na jego niekorzyść nie dających się usunąć się wątpliwości, w postaci niemożności skonkretyzowania na podstawie zebranego materiału dowodowego jednoznacznej wysokości powstałej u pokrzywdzonego Przedsiębiorstwa Komunalnego sp. z o.o. z siedzibą w W. szkody, co skutkowało niezasadnym zaakceptowaniem ustaleń Sądu Okręgowego w [...] naruszających zasadę in dubio pro reo, a także nieuwzględniających wszystkich możliwych wersji zdarzenia będącego przedmiotem postępowania przeciwko S.P. oraz nieopartych na całokształcie zebranego w sprawie materiału dowodowego;*

5) *przepisu art. art. 424 k.p.k. w zw. art. 457 § 3 k.p.k. przez wadliwe uzasadnienie orzeczenia Sądu odwoławczego, polegające na odwoływaniu się do trafności ustaleń i ocen Sądu I instancji, a braku odpowiedniej argumentacji, która wskazywałaby, dlaczego podniesione zarzuty oraz argumenty na ich poparcie, nie zasługują na uwzględnienie.”*

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] i przekazanie sprawy w zaskarżonym zakresie do ponownego rozpoznania przez Sąd Apelacyjny w [...].

Prokurator Prokuratury Regionalnej w [...] wniósł w odpowiedzi na powyższą kasację o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu umożliwiającym jej rozpoznanie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Sąd Najwyższy wielokrotnie rekonstruował już w swoim orzecznictwie standard kontroli apelacyjnej akcentując, że stopień szczegółowości rozważań sądu odwoławczego, w wykonaniu jego obowiązku wynikającego z art. 457 § 3 k.p.k., uzależniony jest od jakości wywodów zawartych w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszej instancji oraz we wniesionym środku odwoławczym i w zależności od *meritum* sprawy rozważania te mogą przybrać formę bardziej lub mniej rozbudowanego wyvodu. W większości przypadków wystarczające jest zwykle wskazanie głównych powodów niepodzielenia zarzutów apelacji, a następnie odesłanie do szczegółów uzasadnienia wyroku sądu I instancji. Wprawdzie na Sądzie odwoławczym ciąży obowiązek rozpoznania wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, nie oznacza to jednak bezwzględnego wymogu szczegółowego umotywowania każdego argumentu. Jeżeli Sąd odwoławczy podziela w pełni dokonaną przez Sąd I instancji ocenę dowodów, może zaniechać szczegółowego odnoszenia się w uzasadnieniu swojego wyroku do zarzutów apelacji, gdyż byłoby to zbędnym powtórzeniem argumentacji tego sądu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2009 r., III KK 381/08; postanowienia SN: z dnia 10 października 2007 r., III KK 120/07 i z dnia 2 sierpnia 2006 r., II KK 238/05).

W niniejszej sprawie struktura uzasadnienia wyroku Sądu II instancji jest wzorcowa i z naddatkiem, biorąc pod uwagę zawartość apelacji, odnosi się do ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie. Sąd II instancji dla czytelności wyvodu niejako przed nawias wyciągnął zbiorczą rekapitulację poczynionych w pierwszej instancji ustaleń faktycznych i ich oceny (s. 5-11 uzasadnienia). Następnie odnosił się konkretnie do obu złożonych w sprawie apelacji (przedmiotem kasacji jest już jedynie sprawstwo S.P. – SN). Tok rozumowania Sądu II instancji jest czytelny, a każdy argument został poparty nie tylko stosownym omówieniem, ale odwołaniem do konkretnej karty akt sprawy, na której znajduje się

dowód potwierdzający określone tezy. Powtarzanie każdego elementu Sąd Najwyższy uznaje tutaj za zbędne. Pamiętać należy, że w niniejszej sprawie materiał dowodowy stanowiły, z jednej strony, umowy na określone roboty budowlano-remontowe oraz wystawione faktury, z drugiej zaś, wypowiedzi rzekomych wykonawców robót nimi dokumentowanych, którzy zaprzeczali, jakoby to oni lub ich firmy świadczyły usługi opisane w tych dokumentach.

Ponadto precyzyjnie wykazano jakie dokumenty finansowe i inne były przez S.P. fałszowane (s. 14 uzasadnienia). Podobnie Sąd odwoławczy obszernie odniósł się do kwestii wykonania części robót, ale przez inne podmioty, niż wskazane w podrobionych przez skazanego dokumentach (s. 16). Z kolei, podnoszone w kasacji wady w ocenie materiału dowodowego w postaci wiadomości e-mail dołączonych do apelacji, wynikają jedynie z odmiennego poglądu skarżącego na ewaluację ich przydatności w sprawie. Sąd odwoławczy bowiem w kolejnej partii swego wyводу (s. 16-17) wyraził swój pogląd na przydatność tych dokumentów. Skarżący nie przedstawia żadnych dobrych racji mogących przekonać, że Sąd *ad quem* dopuścił się uchybień w procedowaniu co do tych dowodów.

Pomimo więc rozbudowanych argumentów zawartych w kasacji, bliższa ich analiza prowadzi do wniosku, że stanowią one w dużej mierze powtórzenie tych, które zostały zaprezentowane już na etapie apelacji i które zostały prawidłowo – co powyżej wykazano – rozważone przez Sąd odwoławczy; przemawia to za stwierdzeniem, że kasacyjne zarzuty rażącego naruszenia regulacji art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k., wiązanych z kolejnymi, wskazywanymi w kasacji przepisami prawa procesowego, są w oczywisty sposób bezpodstawne. Z drugiej strony, argumenty te przybierają formę alternatywnej, jednak tylko z perspektywy skarżącego, oceny dowodów w sprawie, co pomimo formułowania przez niego zarzutu rażącego naruszenia art. 7 k.p.k., nie może być inaczej traktowane, jak zarzut błędu w ustaleniach faktycznych zaskarżonego wyroku, w kasacji wprost niedopuszczalny.

Omówione zarzuty kasacyjne nie mogły zatem skutecznie podważyć wyroku Sądu odwoławczego. Dlatego Sąd Najwyższy, związany w rozstrzyganiu kasacji m.in. treścią tychże zarzutów (art. 536 k.p.k.), w których nie poniesiono żadnych

innych uchybień zapadłego w sprawie orzeczenia, niż te przytoczone na wstępie, atakujące ustalenia o sprawstwie i winie skazanego, orzekł jak w postanowieniu.

kc